

Arrest

nr. 217 833 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. PALMANS
Schans 56
3980 TESSENDERLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 september 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PALMANS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY en advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2018 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

Op 24 september 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van dit visum.

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"Madame/Monsieur T. F.

[X] Le/L'Ambassade de Belgique à Islamabad

[...]

a/ont

[X] examiné votre demande de visa ;

[...]

[X] Le visa a été refusé

[...]

La présente décision est motivée par la (les) raison(s) suivante(s):

[...]

3. [X] vous n'avez pas fourni la preuve que vous disposez de moyens de subsistance suffisants pour la durée du séjour envisagé ou de moyens pour le retour dans le pays d'origine ou de résidence, ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel votre admission est garantie, ou vous n'êtes pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens

9 [X] votre volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa n'a pas pu être établie

Commentaar:

"Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

* Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd.

Onregelmatige inkomsten van de garant waardoor het gemiddelde maandinkomen onduidelijk is. Bijgevolg kan de solvabiliteit niet berekend worden.

* Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over een professionele activiteit en legt geen bankhistoriek voor met regelmatige en voldoende professionele inkomsten die de financiële band met het land van origine bewijst.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen in een exceptie van onontvankelijkheid verzoeksters belang bij het huidige beroep, nu de periode waarvoor zij een visum had aangevraagd, namelijk van 1 augustus 2018 tot 29 oktober 2018, ondertussen verstreken is.

De Raad wijst erop dat de Raad van State over dergelijke exceptie van onontvankelijkheid reeds als volgt heeft geoordeeld in het arrest nr. 220.350 van 20 juli 2012:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen en thans door de verwerende partij wordt voorgehouden, gaat het belang niet teloor door het enkele feit dat de termijn waarvoor een visum kort verblijf oorspronkelijk werd aangevraagd reeds is verstreken. Alleen al door de proceduretermijnen is de behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veelal langer dan de termijn waarop een beslissing met een in de tijd beperkte uitwerking betrekking heeft. Uit niets blijkt dat de wetgever beroepen tegen dergelijke beslissingen uit de in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft willen sluiten. Zo kan bijvoorbeeld rekening worden gehouden met het risico dat een verzoeker

loopt om in de toekomst met eenzelfde onwettig geachte beslissing te worden geconfronteerd en met de mogelijkheid om een carrousel van onwettige beslissingen te kunnen doorbreken.

De annulatierechter dient bij het onderzoek van het belang de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken, hetgeen buiten de bevoegdheid van de Raad van State als administratieve cassatierechter valt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mag zich daarbij echter niet beperken tot de algemene stelling dat de termijn waarvoor het visum was aangevraagd is verstreken en dat voor het verleden geen visum kan worden uitgereikt om te besluiten dat de verzoeker "derhalve" geen belang bij de vernietiging van de weigeringsbeslissing heeft. Op die wijze schendt hij immers de inhoud van het begrip belang als primaire ontvankelijkheidsvereiste, (...)"

De Raad kan dan ook niet vaststellen dat verzoekster geen belang heeft bij het huidige beroep louter omdat de termijn waarvoor het visum was aangevraagd ondertussen is verstreken.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in drie middelen de schending aan van de artikelen 2, 3 en 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij licht deze middelen toe als volgt:

"Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van hoofdstuk 2, meerbepaald artikelen 2, 3 en 3 bis van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn.

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen:

Dat de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken volgende motivering verleent (stuk I):
"(...)"

Dat er een weigering is voor het afleveren van het visum voor kort verblijf nu verzoekster niet zou aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken én men niet kan aantonen dat men op het verstrijken van de termijn zou terugkeren naar haar land van origine.

Dat artikel 2, 3 en 3 bis van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen samen dienen te worden gelezen;

Eenzijds zegt artikel 3 dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen dient te beschikken, maar anderzijds bepaalt artikel 3bis ook dat het bewijs van deze voldoende bestaansmiddelen eveneens kan bewezen worden met een bewijs van tenlasteneming door de garant.

In casu is dit het geval: De zoon van verzoekster de heer A.A. heeft een bijlage 3bis (bewijs tot tenlasteneming) ondertekend en bijgebracht als stuk.

Verzoekster betwist derhalve niet dat zijzelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt (verzoekster heeft geen inkomen en is ten laste van haar echtgenoot de heer S.). Zij kan dus geen bewijzen van tewerkstelling bijbrengen gezien zij ook niet werkt. Zij is huisvrouw.

Het kan zijn dat verzoekster niet aantoont dat zijzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Dit wordt ook niet betwist. Wel is de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbijgegaan aan de bewijzen dewelke verzoekster heeft bijgebracht met betrekking tot de garant.

De garant toont weldegelijk aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Er werden uitgebreide stukken bijgebracht waaruit blijkt dat de garant sinds 2015 altijd aan het werk is geweest (en dit slechts bij 2 werkgevers: de eerste werkgever is met zijn bedrijf naar Nederland verhuisd). Er worden arbeidscontracten bijgebracht, de aanslagbiljetten voor 2015, 2016 en 2017 werden bijgebracht en alle recente loonfiches van 2018 tot aan de indiening van het dossier werden bijgebracht.

Verweerster maakt zich er met 1 zin vanaf door te zeggen dat het gemiddeld maandinkomen van de garant niet duidelijk is. Bijgevolg zou de solvabiliteit niet berekend kunnen worden.

Verzoekster vraagt zich af waar dit dan uit blijkt? Alle inkomstenbewijzen werden bijgebracht. Meer nog, ook de inkomstenbewijzen van de echtgenote van de garant (waarmee de garant uiteraard een feitelijk gezin vormt en dewelke ook een inkomen heeft) werden eveneens bijgebracht.

Voor de goede orde brengt verzoekster een stuk bij van de werkgever van de garant (stuk 3) waaruit blijkt wat het gemiddelde maandinkomen is van de garant. Dit stuk is uiteraard louter informatief en ter verduidelijking. Verzoekster weet dat enkel de stukken die reeds neerlagen bij de indiening van het dossier relevant zijn om het dossier te beoordelen.

Toch is het verzoekster een raadsel welke documenten dan nog meer kunnen bijgebracht worden om een duidelijk beeld te scheppen van het inkomen van de garant? Alle aanslagbiljetten en inkomstenbewijzen van 2018 lagen reeds neer. Een aanslagbiljet voor de toekomst kan uiteraard niet neergelegd worden (2018).

De Dienst vreemdelingenzaken haalt ook nog aan dat er geen bewijs is van voldoende financiële dekking voor het verblijf gezien er geen traveller cheques, noch een kredietkaart bruikbaar in België kan worden bijgebracht door verzoekster.

Verzoekster verwijst nogmaals naar de bijlage 3bis, tenlasteneming van de garant. Het is de garant en zijn echtgenote die verzoekster zal ten laste nemen tijdens haar verblijf in België.

Verzoekster is derhalve van oordeel dat de financiële dekking bewezen is door het inkomen van de garant en zijn echtgenote.

Dat het aan de dienst Vreemdelingenzaken bovendien verboden is, conform het Unierecht om een bepaald bedrag vast te stellen dat voldoende zou dienen te zijn om als voldoende bestaansmiddelen te worden aanvaard;

Dat verzoekster dan ook met de beste wil van de wereld de bestreden beslissing niet begrijpt;

Er is een schending gebeurd van de artikelen 2, 3 en 3 bis van de Wet van 15/12/1980 én een flagrante schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel die voortvloeit uit het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen motivering geeft over waarom er dan wel onduidelijke maandinkomsten van de garant zouden zijn, terwijl alle inkomstenbewijzen werden bijgebracht.

Tweede middel

Dat het tweede middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat in de beslissing voorts nog wordt vermeld dat er geen voldoende garanties zijn dat verzoekster voor het verstrijken van het visum het grondgebied zal verlaten.

Verzoekster vraagt zich af welke garanties zij dient te verstrekken?

Er werd zeer duidelijk met stukken gestaafd dat verzoekster haar voornamelijke familiale en sociale banden in Pakistan heeft, en met haar echtgenoot en meeste kinderen in Pakistan woont. Zij heeft geen enkele intentie om niet terug te keren naar Pakistan na het verstrijken van het visum.

De Dienst Vreemdelingenzaken acht dit niet voldoende. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dat er een bewijs van retourticket wordt verstrekt, maar er is tegelijkertijd wel een achterstand met betrekking tot het behandelen van de visumaanvragen.

Men verwacht dus van mensen dat men reeds een retourticket aanschaft alvorens het visum is goedgekeurd, terwijl men op geen enkel manier kan te weten komen binnen welke termijn er een visum zou kunnen worden afgeleverd en dus ook geen garanties kan bieden dat het visum op tijd wordt afgeleverd. Met andere woorden, er wordt verwacht dat mensen dan maar het risico nemen om een vliegticket (retour) te kopen met het risico dat men een ticket gekocht heeft op een datum waarop het visum nog niet eens is afgeleverd en het ticket dus niet meer bruikbaar is.

Dit maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel.

Derde middel

Dat het derde middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM (gezinsleven).

Verzoekster en haar stiefzoon (de garant) hebben elkaar reeds 9 jaar niet in persoon ontmoet.

Indien de garant naar Pakistan zou gaan om zijn ouders te gaan bezoeken voor een wat langere tijd, riskeert hij zijn werk dat hij heeft en waar hij een goede reputatie heeft opgebouwd, te verliezen.

Voor verzoekster en haar echtgenoot is het dus veel gemakkelijker om hun zoon te komen bezoeken in België dan dat de garant naar Pakistan zou gaan.

Door een visum te weigeren aan verzoekster wordt het recht op gezinsleven geschonden (artikel 8 EVRM). Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, maakt men het op die manier praktisch onmogelijk dat ouders en hun kinderen in het buitenland zich voor korte tijd met elkaar kunnen verenigen en de banden weer kunnen aanhalen.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wanneer hij een aanvraag weigert bovendien steeds rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, hetgeen hij in casu heeft nagelaten;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Consulaat in Islamabad dan ook totaal onredelijk en onterecht optreden door het verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Consulaat in Islamabad dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;"

Verzoekster voert in wezen aan dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Zij wijst erop dat ze uitgebreide stukken heeft bijgebracht om de solvabiliteit aan te tonen van haar stiefzoon, die als garant wilde optreden in het kader van een tenlasteneming, met name arbeidscontracten, aanslagbiljetten voor 2015, 2016 en 2017 en alle recente loonfiches van 2018, en zelfs inkomstenbewijzen van de echtgenote van de garant. Verzoekster begrijpt niet hoe de gemachtigde op grond van deze stukken kon motiveren dat het gemiddeld maandinkomen van de garant niet duidelijk is en dat zijn solvabiliteit niet berekend kan worden. Zij ziet niet in welke bijkomende stukken zij had kunnen overmaken om de solvabiliteit van de garant aan te tonen. Ook wat de motivering betreft dat er onvoldoende garanties zijn dat verzoekster voor het verstrijken van het visum het grondgebied zou verlaten, vraagt verzoekster zich af welke garanties zij dan wel moest verstrekken. Zij stipt aan duidelijk met stukken te hebben gestaafd dat zij haar familiale en sociale banden voornamelijk in Pakistan heeft en dat zij daar woont met haar echtgenoot en meeste kinderen. Verzoekster vindt het onredelijk te verwachten dat men reeds een retourticket zou aanschaffen en overmaken als bewijs van de intentie om het grondgebied weer te verlaten, terwijl men geen enkele garantie heeft dat het aangevraagde

visum op tijd zal worden afgeleverd. Ten slotte meent verzoekster dat de weigering om het visum te verlenen haar recht op een gezinsleven schendt.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde het gevraagde visum geweigerd aan verzoekster, enerzijds omdat ze niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en anderzijds omdat haar voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze beide motieven betwist in het verzoekschrift. Wat beide motieven betreft, stelt zij dat zij relevante stukken had overgemaakt, enerzijds om de solvabiliteit van de garant in het kader van een tenlasteneming aan te tonen zoals mogelijk op grond van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds om te verduidelijken dat zij haar voornaamste familiale en sociale banden in Pakistan heeft. Verweerder betwist in de nota ook niet dat zij dergelijke stukken had overgemaakt.

Gezien verweerder heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen, is het echter voor de Raad in het licht van de aangevoerde schendingen onmogelijk om een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing uit te oefenen. Het enige waar de Raad over beschikt, is het aanvraagformulier van 29 juni 2018 en het beslissingsformulier van 24 september 2018 die verweerder bij zijn nota heeft gevoegd. Welke stukken verzoekster bij de aanvraag heeft gevoegd, kan de Raad niet nagaan. Door het gebrek aan een administratief dossier kan de Raad bijgevolg niet nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen. Daar verweerder de determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, is het voor de Raad onmogelijk de aangevoerde schendingen te verifiëren. Zo kan de Raad niet beoordelen of het op grond van de door verzoekster overgemaakte stukken kennelijk onredelijk was van de gemachtigde om vast te stellen dat het gemiddelde maandinkomen van de garant onduidelijk was omwille van onregelmatige inkomsten, zodat de solvabiliteit niet berekend kon worden. Evenmin kan de Raad nagaan of de gemachtigde, op grond van de overgemaakte stukken, kennelijk onredelijk zou hebben geoordeeld dat verzoeksters voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kon worden vastgesteld. De Raad kan bij gebrek aan administratief dossier immers niet nagaan over welke feitelijke gegevens de gemachtigde precies beschikte, en zo wordt de wettigheidscontrole op de beslissing onmogelijk gemaakt. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van de afgifte van een visum van 24 september 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES